

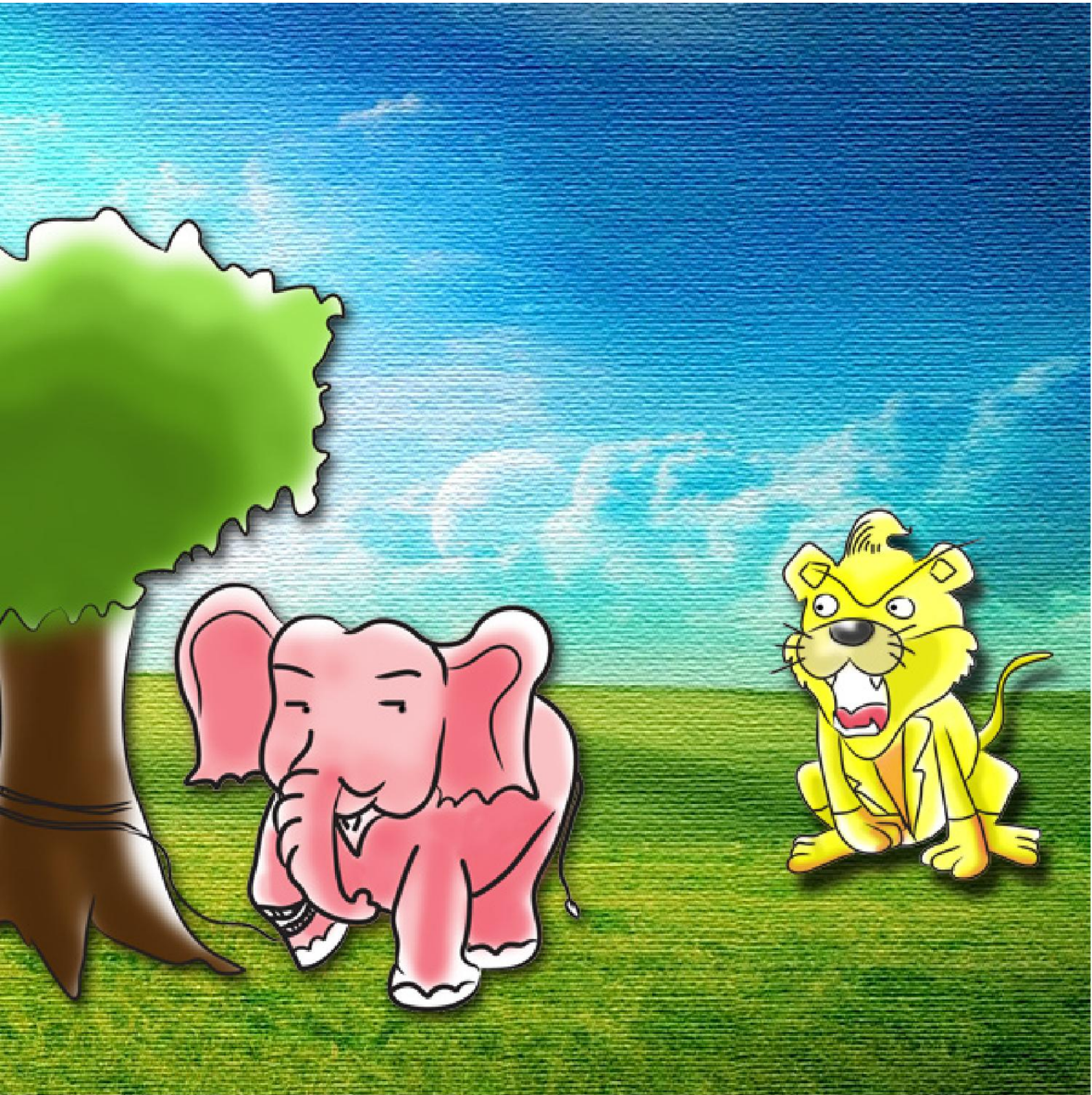
หนังสือนิทานสำหรับเด็ก

ทำไมช่างจิ้งตาเล็ก และ เสือทำไมจิ้งมีลาย

ภาพประกอบ ปิยภูมิ บุญสุทธิ์

ยังมีเสือหนุ่มตัวหนึ่งดุร้ายมาก วันหนึ่งมันออกไปหากินตามปกติ ขณะที่มันสอดสายสายตาหาเหยื่ออยู่นั้น มันก็มองเห็นข้างตัวหนึ่ง กำลังยืนอยู่ใต้ต้นไม้ มันจึงวางแผนที่จะจับข้างให้ได้ แล้วเสือก็เดินตรงไปหาข้างทันที ฝ่ายข้างเมื่อเห็นเสือเดินตรงมาหามันเช่นนั้น ครั้นจะวิ่งหนีไปก็ไม่ทัน จึงทำใจดีสู้เสือ แล้วพูดกับเสือไปว่า “สวัสดี เจ้าเสือผู้ยิ่งใหญ่ เจ้าจะไปไหนหรือ”

“ข้าก็จะมาจับเจ้าไปเป็นอาหารนะสิ” เสือตอบ

“ข้าก่อนเจ้าเสือร้าย เจ้าคงไม่รู้หรอกว่าตอนนี้ข้าไม่ได้เป็นอิสระแล้ว ข้าเป็นเชลยเขาอยู่” ข้างพูด

“พูดไร้อะไร อย่างมาหลอกข้าเสียให้ยากเลย เจ้าตัวใหญ่ออกอย่างนี้ ใครจะกล้ามาจับเจ้าเป็นเชลยได้ นอกจากข้าเจ้าป่าผู้ยิ่งใหญ่”

“นี่ไงเจ้าเห็นมั๊ย ขาของข้าถูกล่ามโซ่อยู่กับต้นไม้ นี้ ก็เพราะข้าตกเป็นเชลยของมนุษย์”

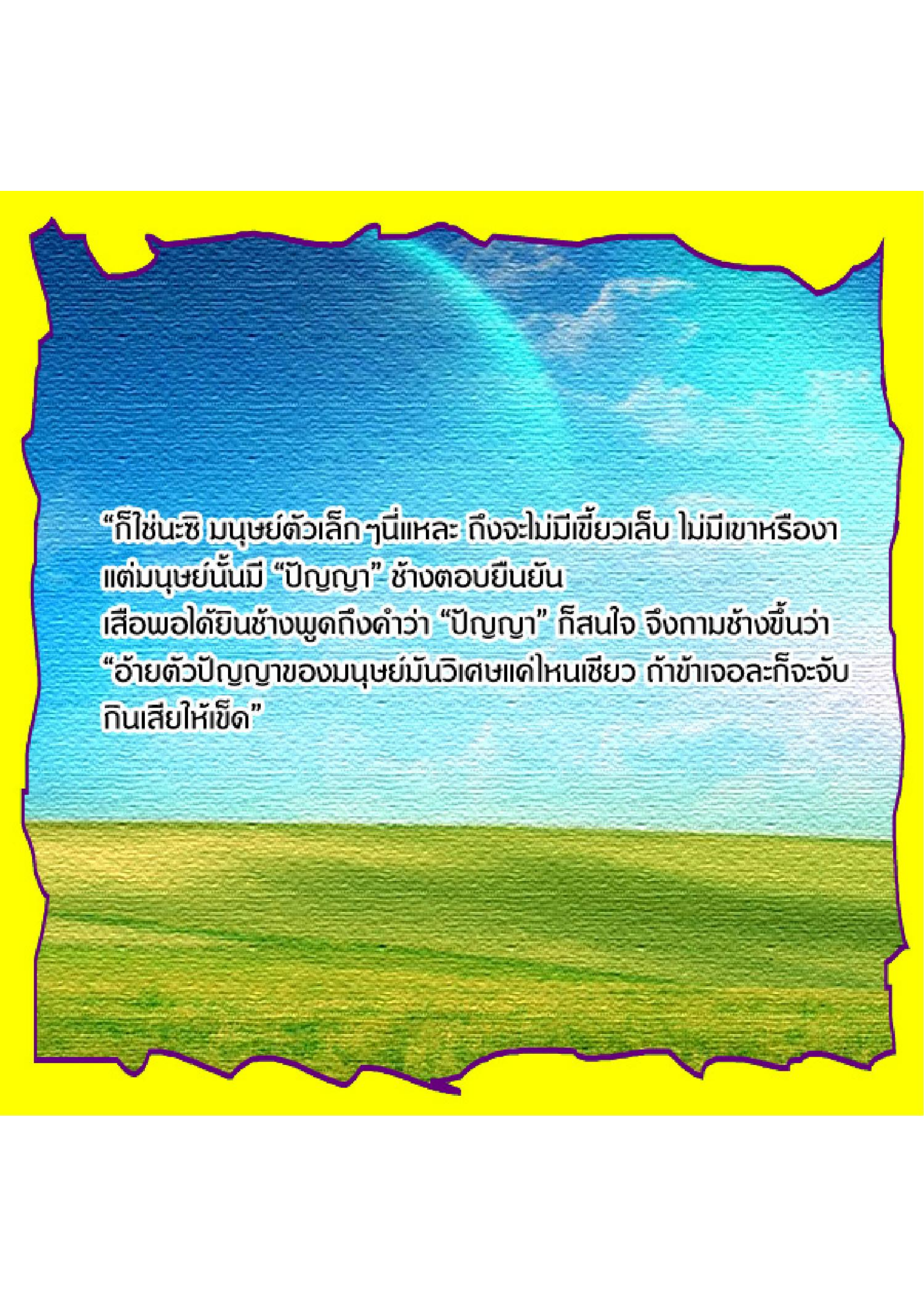
ข้างพูดพร้อมยกขาที่ถูกล่ามโซ่ให้เสือดู

“อะไรกันมนุษย์ตัวเล็กนิดเดียว ยังจับเจ้าล่ามโซ่ได้หรือ”

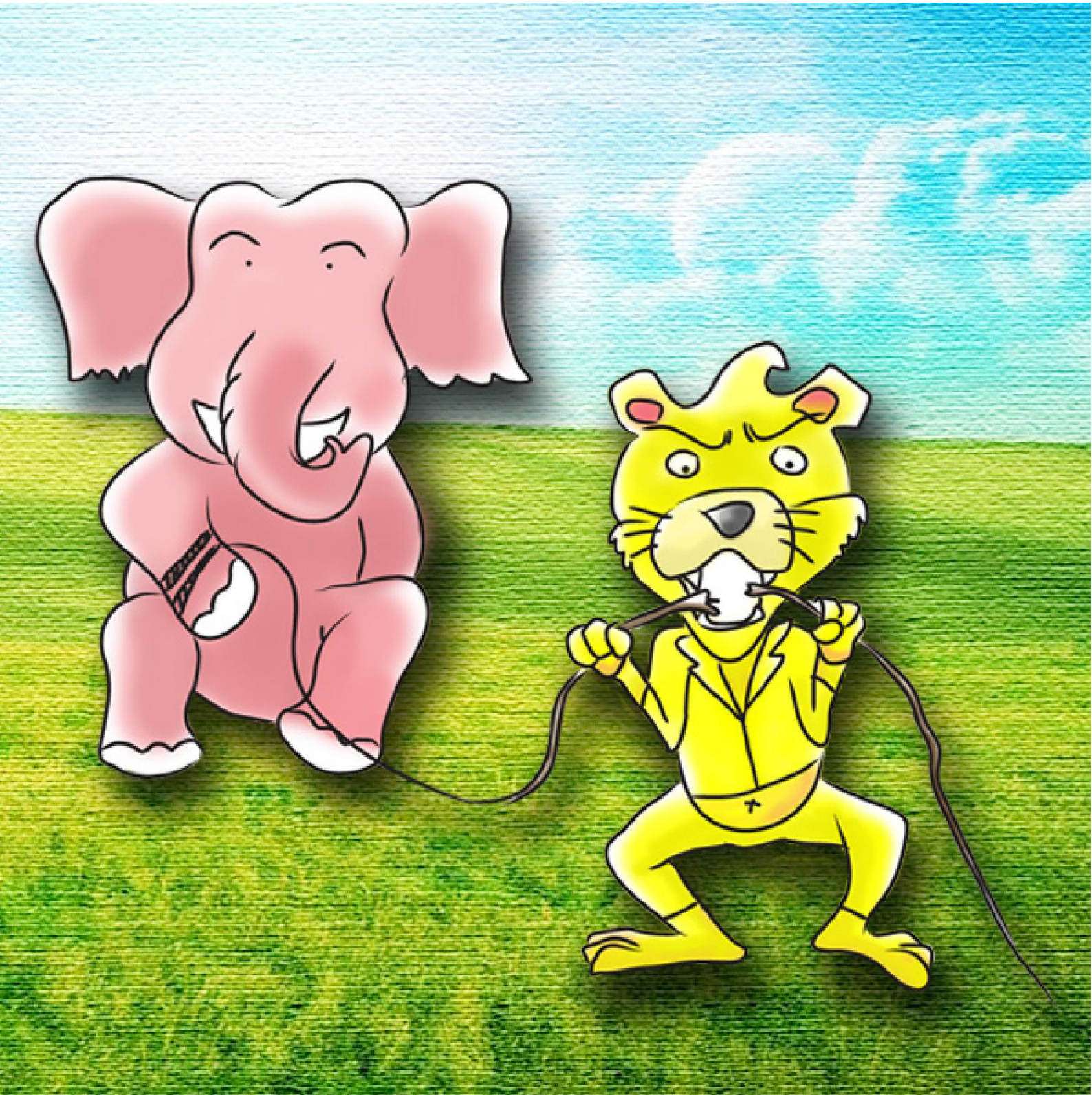
เสือกถามอย่างสงสัย

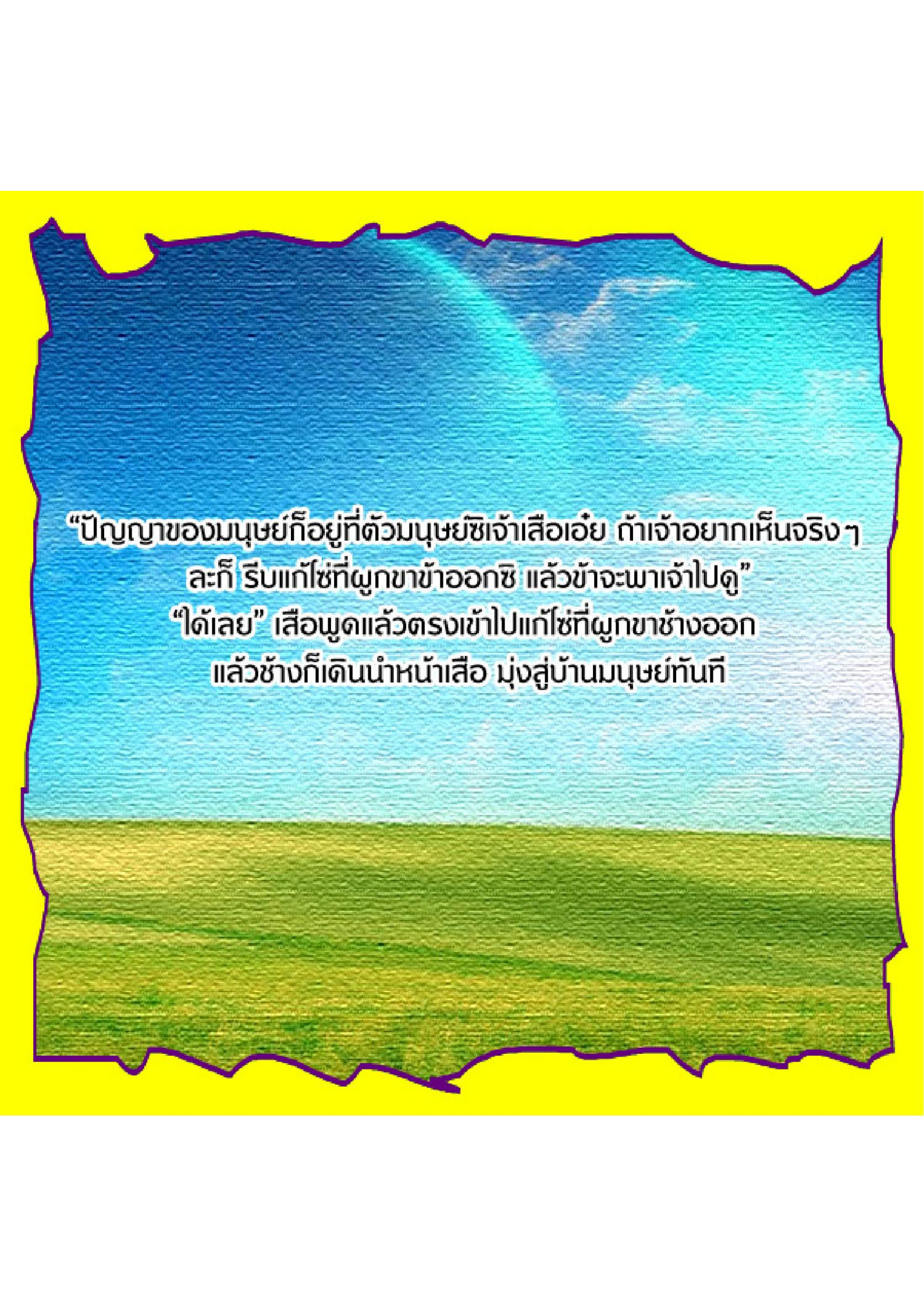

ປັນຍາ ?

“ก็ใช้นะซิ มนุษย์ตัวเล็ก ๆ นี้แหละ ถึงจะไม่มีเขี้ยวเล็บ ไม่มีเขาหรืองา
แต่มนุษย์นั้นมี “ปัญญา” ช่างตอบยืนยัน
เสื่อพอได้ยินช่างพูดถึงคำว่า “ปัญญา” ก็สนใจ จึงถามช่างขึ้นว่า
“อ้ายตัวปัญญาของมนุษย์มันวิเศษแต่ไหนเชียว ถ้าข้าเจอละก็จะจับ
กินเสียให้ชืด”

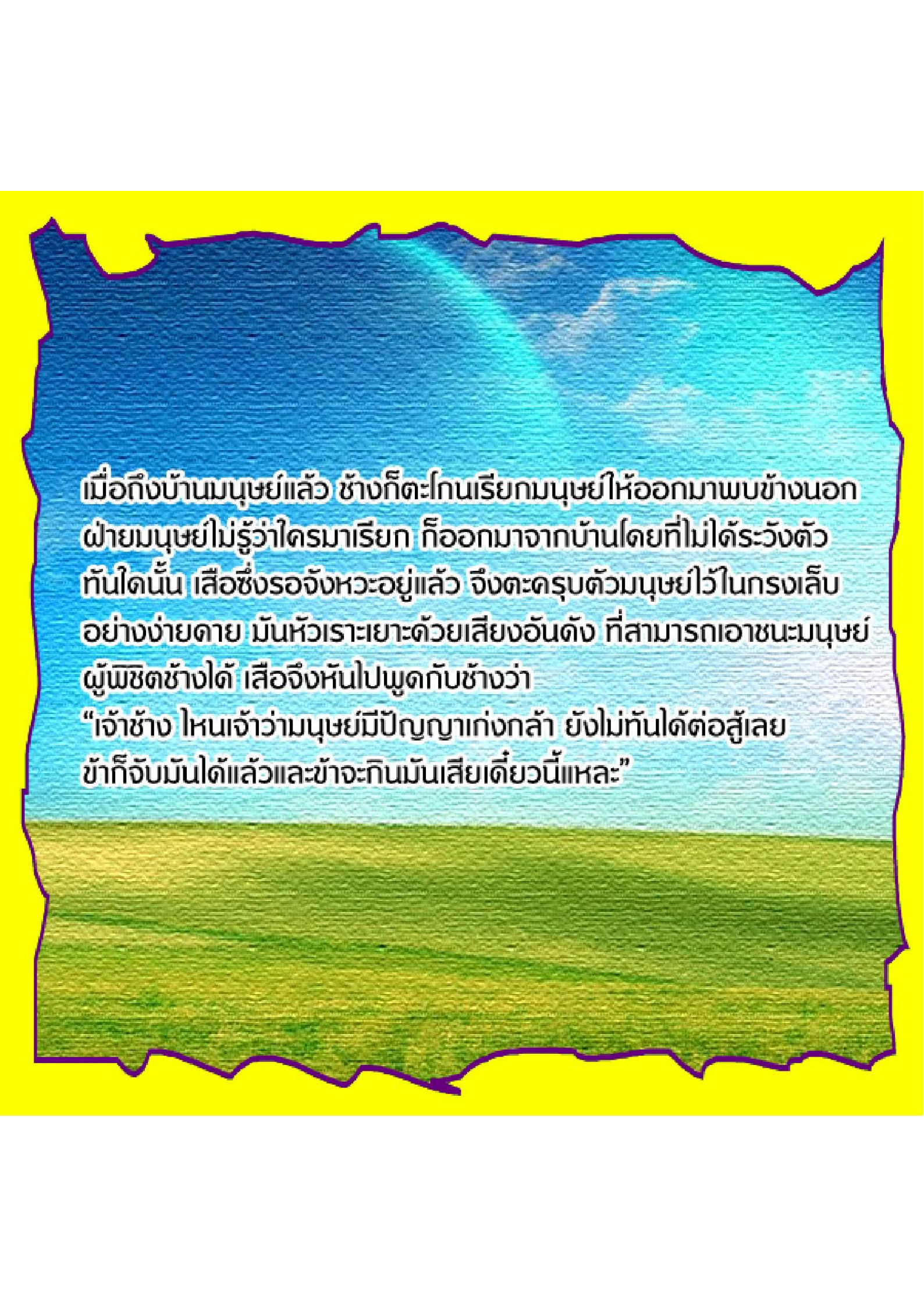

“ปัญญาของมนุษย์ก็อยู่ที่ตัวมนุษย์ซิเจ้าเสืออ้อย ถ้าเจ้าอยากเห็นจริง ๆ
ละก็ รีบแก้ไขที่ผูกขาเข้าออกซิ แล้วข้าจะพาเจ้าไปดู”
“ได้เลย” เสือพูดแล้วตรงเข้าไปแก้ไขที่ผูกขาข้างออก
แล้วข้างก็เดินนำหน้าเสือ มุ่งสู่อำเภอเมืองทันที

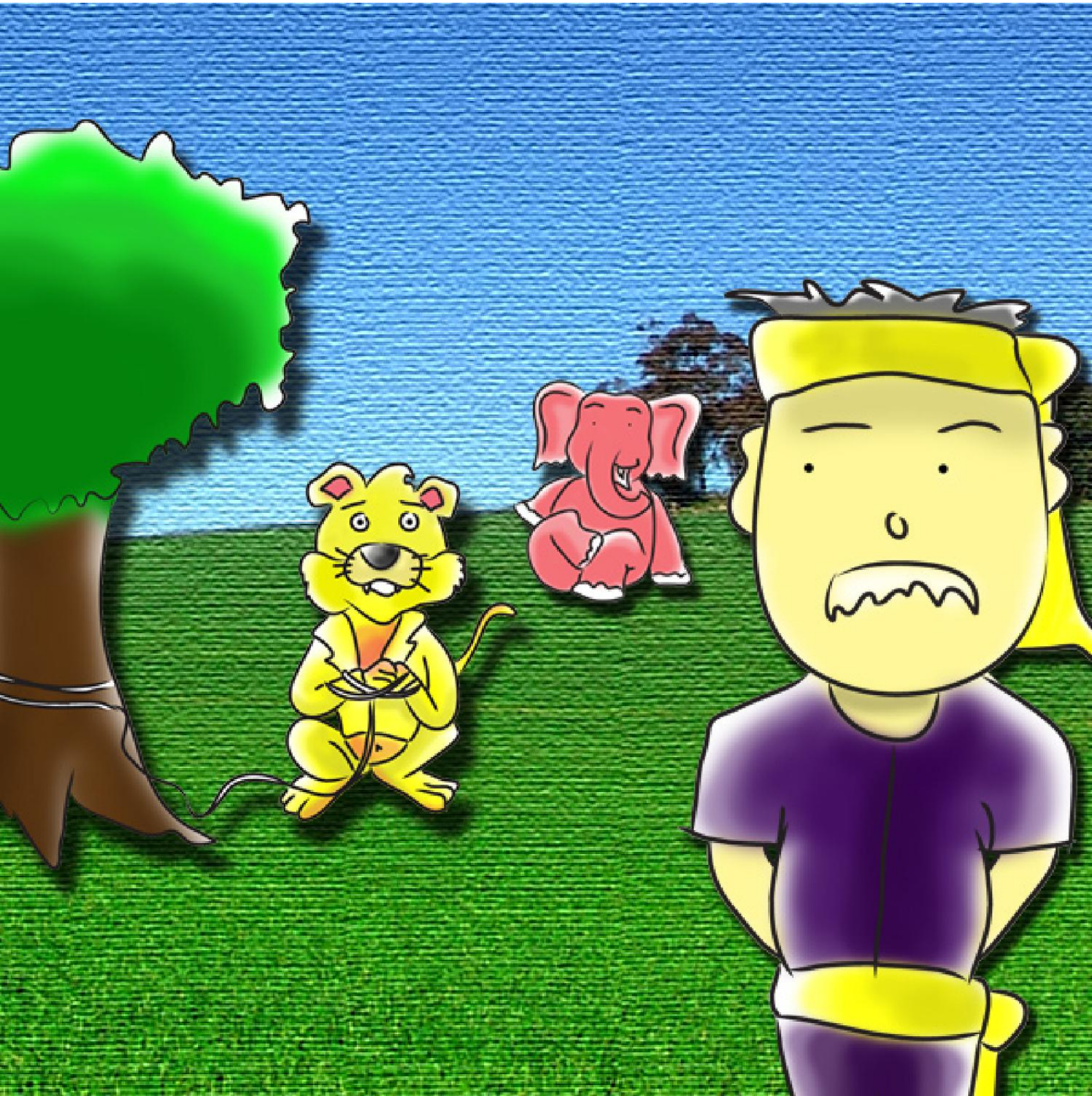

เมื่อถึงบ้านมนุษย์แล้ว ช้างก็ตะโกนเรียกมนุษย์ให้ออกมาพบข้างนอก ฝ่ายมนุษย์ไม่รู้ว่ใครมาเรียก ก็ออกมาจากบ้านโดยที่ไม่ได้ระวังตัว ทันใดนั้น เสือซึ่งรอจังหวะอยู่แล้ว จึงตะครุบตัวมนุษย์ไว้ในกรงเล็บ อย่างง่ายดาย มันหัวเราะเยาะด้วยเสียงอันดัง ที่สามารถเอาชนะมนุษย์ ผู้พิชิตช้างได้ เสือจึงหันไปพูดกับช้างว่า

“เจ้าช้าง ไหนเจ้าว่ามนุษย์มีปัญญาเก่งกล้า ยังไม่ทันได้ต่อสู้เลย ข้าก็จับมันได้แล้วและข้าจะกินมันเสียเดี๋ยวนี้อแหละ”

มนุษย์เมื่อได้ยินเสือพูดอวดตัวเช่นนั้น ก็ใช้ปัญญาของตนต่อสู้กับเสือ
ทันที โดยพูดกับเสือว่า

“ซ้าก่อนเจ้าเสือ ถ้าเจ้ากินซ้าตอนนี้ เจ้าก็จะไม่มีโอกาสเห็นตัวปัญญาของซ้าเลย”
เสือได้ยินดังนั้นก็หยุดชะงัก แล้วถามมนุษย์ไปว่า

“ไหนละตัวปัญญาของเจ้า ก่อนตายเอาออกมาอวดซ้าหน่อยเป็นไง”

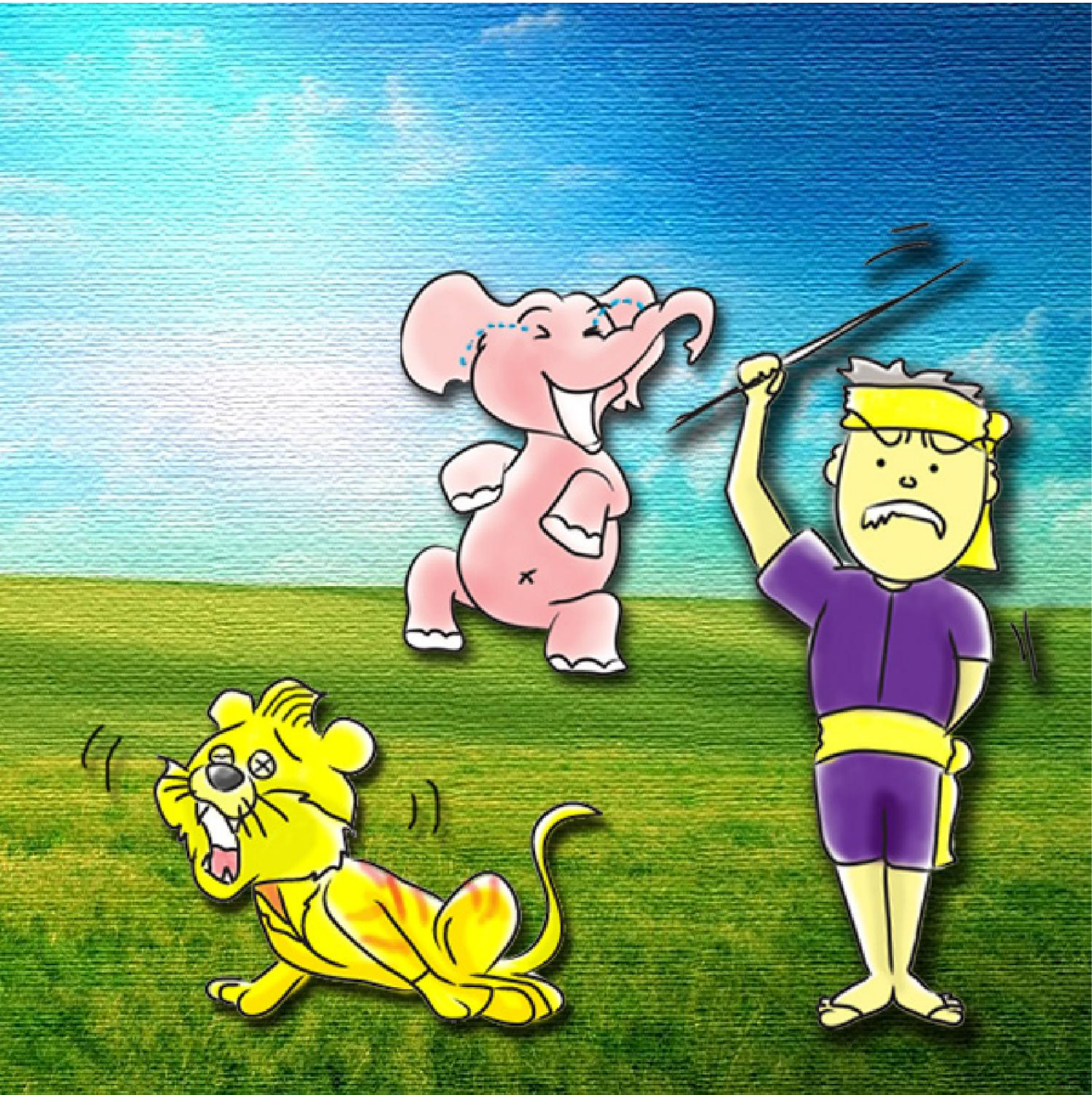
“ได้ซี ถ้าเจ้าอยากดู แต่ตัวปัญญาของซ้าอยู่ในบ้าน ถ้าอยากเห็น
เจ้าต้องปล่อยซ้าไปซ้าจะได้ไปจูงมันออกมาให้เจ้าดู” ฝ่ายเสืออยากเห็นตัว
ปัญญาเป็นหนักหนา จึงหลงกลปล่อยมนุษย์ไปมนุษย์เมื่อถูกปล่อยตัว
เป็นอิสระแล้ว ก็วางแผนจัดการกับเสือ โดยพูดขู่เสือไปว่า

“ระวังนะเจ้าเสือ ตัวปัญญาของซ้ามันตกใจง่าย ถ้ามันเห็นเจ้าซ้า มันจะวิ่ง
หนีเข้าบ้านแล้วจะไม่ยอมออกมาอีกเป็นเด็ดขาด”

“แล้วเจ้าจะให้ซ้าทำอะไร” เสือกถาม

“ไม่ยาก เจ้ามาให้ซ้าจับมัดไว้กับต้นไม้เสียก็สิ้นเรื่อง” มนุษย์เสนอความคิด

“ตกลง” เสือตอบมนุษย์ก็จัดการมัดเสือไว้กับต้นไม้ แล้วก็เดินเข้าบ้านไป
และออกมาพร้อมกับหวายในมือเสือเห็นมนุษย์ถือหวายออกมาก็แปลกใจ
จึงถามว่า

“ไหนละตัวปัญญาของเจ้า ไม่เห็นจูงออกมาให้ข้าดู”
มนุษย์ชูหายใจขึ้นแล้วพูดว่า “นี่ไงละตัวปัญญาของข้า”
“อ้ายนั่นมันหวาย จะเป็นตัวปัญญาได้อย่างไร” เสือแย้ง
“นี่แหละตัวปัญญาของข้าอ้ายเสือหน้าโง่ เจ้ามันอวดเก่งนัก ข้าจะสั่งสอน
ให้รู้สำนึกเสียบ้าง”

พอมนุษย์พูดขาดคำ ก็หวดเสือด้วยหวายอย่างมันมือ จนนับครั้งไม่ถ้วน
ฝ่ายช้างที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมด ก็หัวเราะด้วยความ
ชอบใจเพราะด้วยปัญญาของมนุษย์ มนุษย์ไม่เพียงรอดชีวิต มันเองก็
รอดชีวิตด้วย ช้างหัวเราะใหญ่หัวเราะเสียจนน้ำตาไหลพรากอาบแค้น
ดวงตาของช้างเลยเล็กลง เล็กลง เหลือเท่าที่เห็นจนทุกวันนี้
ซึ่งไม่สมกับตัวของมันเลย ก็เพราะหัวเราะมากนั่นเอง
ฝ่ายเสือเมื่อถูกไต่ด้วยหวาย ก็เจ็บปวดแสนสาหัส ดิ้นทุรนทุรายไปมาจน
เชือกขาดมันจึงวิ่งหนีอย่างสุดชีวิต จนถึงบัดนี้เสือก็นึกยังไม่รู้ว่า ปัญญา
ของมนุษย์คืออะไรเสือเดินโซซัดโซเซ ไปขอความช่วยเหลือจากสัตว์ในป่าให้ช่วย
รักษารอยแผลจากการถูกไต่ด้วยหวายแต่ไม่มีสัตว์ใดช่วยเหลือ
มีแต่สมน้ำหน้า เพราะเสือได้รังแกสัตว์อื่นไว้มากนั่นเอง ตัวของเสือจึง
มีแผลเป็นและกลายเป็นลายให้เห็น มาจนทุกวันนี้

NITEDSIN' 20

ภาพประกอบ

ปิยภูมิ บุญสุทธิ์ นีทตศิลป์